

1

Ο ΕΤΖΙΟ ΣΤΑΘΗΚΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ζαλισμένος και αποπροσανατολισμένος. Πού ήταν; Τι ήταν τούτο το μέρος; Καθώς ερχόταν στα συγκαλά του, είδε από την ομάδα των συγκεντρωμένων Ασασίνων να βγαίνει ο θεός του ο Μάριο και να τον πλησιάζει πιάνοντάς του το χέρι.

«Έτζιο, είσαι καλά;» τον ρώτησε.

«Ε... ε... έγινε μια μάχη με τον Πάπα, με τον Ροντρίγκο Βοργία. Τον άφησα μισοπεθαμένο».

Ο Έτζιο έτρεμε σύγκορμος. Δεν μπορούσε να συνέλθει. Είχαν συμβεί στ' αλήθεια όλα αυτά; Μονάχα μερικά λεπτά νωρίτερα –αν και του φαινόταν αιώνας πριν– είχε πολεμήσει μέχρι θανάτου με τον άνθρωπο που μισούσε και φοβόταν περισσότερο με τον Ηγέτη των Ναϊτών, εκείνης της αδίστακτης φατρίας που είχε στόχο την καταστροφή του κόσμου. Τον ίδιο κόσμο που ο Έτζιο και οι φίλοι του στην Αδελφότητα των Ασασίνων είχαν παλέψει σκληρά για να προστατέψουν. Όμως τους είχε νικήσει. Είχε χρησιμοποιήσει τις τεράστιες δυνάμεις που διέθετε εκείνο το μυστηριώδες τεχνούργημα. Το αποκαλούσαν Μήλο και ιερό Κομμάτι της Εδέμ και του το είχαν εμπιστευτεί οι αρχαίοι θεοί προκειμένου να σιγουρευτούν πως

όσα έχτισαν στο μακρινό παρελθόν για την ανθρωπότητα δεν θα χάνονταν μέσα σε αιματοχυσίες και αμαρτίες. Και ο Έτζιο είχε βγει απ' όλο αυτό θριαμβευτής.

Ή μήπως όχι;

Τι είχε μόλις ξεστομίσει; *Τον άφησα μισοπεθαμένο;* Ήταν αλήθεια πως ο Ροντρίγκο Βοργίας, ο βδελυρός εκείνος γέρος που αναρριχήθηκε με νύχια και με δόντια στην κορυφή της Εκκλησίας και εξουσίαζε ως Πάπας, του είχε φανεί ετοιμοθάνατος. Είχε πάρει δηλητήριο.

Όμως ξαφνικά, μια φριχτή αμφιβολία είχε ζώσει τώρα τον Έτζιο. Είχε υπακούσει στις επιταγές του Δόγματος των Ασασίνων και είχε δείξει έλεος. Δεν υπήρχε λόγος να σκοτώσει τον Πάπα, αφού πέθαινε έτσι κι αλλιώς. Πέθαινε, όμως; Αρνήθηκε να χαρίσει έναν ανώδυνο θάνατο στον Πάπα, δείχνοντας ταυτόχρονα το έλεος που υπαγόρευε το Δόγμα· το έλεος που ήξερε πως δικαιούνταν όλοι, εκτός από εκείνους που έθεταν σε κίνδυνο την ανθρωπότητα. Μήπως όμως, έτσι, είχε φανεί ο ίδιος *ανάξιος των περιστάσεων;*

Δεν ήταν σίγουρος, αλλά δεν τόλμησε να αφήσει την αμφιβολία του να φανεί· ούτε καν μπροστά στο θείο του, τον Μάριο, τον αρχηγό της Αδελφότητας. Όρθωσε τους ώμους. Τα δεδομένα ήταν πως είχε αφήσει το γέρο να πεθάνει από το ίδιο του το χέρι, αυτοκτονώντας. Του είχε δώσει χρόνο για να προσευχηθεί. Δεν του είχε μπήξει το μαχαίρι στην καρδιά για να σιγουρευτεί.

Ένα παγωμένο χέρι έσφιξε την καρδιά του ενώ μια ξεκάθαρη φωνή καμπάνισε στο μυαλό του: *Έπρεπε να τον είχες σκοτώσει.*

Τινάχτηκε θέλοντας να διώξει τους δαίμονες, σαν σκύλος που τινάζει το νερό από το τρίχωμά του. Όμως οι σκέψεις δεν έλεγαν να τον αφήσουν. Συνέχιζαν να γυρνούν στη μυστικιστική εμπειρία που είχε κάτω από την Καπέλα Σιζτίνα, στο

Βατικανό της Ρώμης. Ήταν το κτίριο από το οποίο είχε μόλις βγει, μισοκλείνοντας τα μάτια του απέναντι στο εκτυφλωτικό φως του ήλιου με το οποίο δεν είχε εξοικειωθεί. Τα πάντα γύρω του έδειχναν παράξενα ήρεμα και φυσιολογικά: τα κτίρια του Βατικανού τριγύρω έστεκαν όπως πάντα, λαμπρά κάτω από το δυνατό φως. Η ανάμνηση όσων είχαν μόλις συμβεί μέσα στην κρύπτη, επέστρεψε μέσα του. Τεράστια κύματα που έπνιγαν το συνειδητό του. Είχε δει ένα όραμα και είχε συναντήσει μια παράξενη θεά. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να περιγράψει εκείνη την οντότητα που αναγνώρισε ως τη Μινέρβα, τη ρωμαϊκή θεά της σοφίας. Του είχε αποκαλύψει το μακρινό παρελθόν, αλλά και το μακρινό μέλλον, εναποθέτοντας με αυτό τον τρόπο στους ώμους του το ασήκωτο βάρος της γνώσης. Μια ευθύνη που απεχθανόταν.

Με ποιον μπορούσε να μοιραστεί κάτι τέτοιο; Πώς θα μπορούσε να εξηγήσει έστω κι ένα μόνο μέρος απ' όλα αυτά που έμοιαζαν τόσο απίστευτα;

Μετά απ' όσα είχε βιώσει –ή, πιο σωστά, απ' όσα είχε υποφέρει– το μόνο σίγουρο που ήξερε ήταν πως η μάχη ακόμα δεν είχε τελειώσει. Ίσως κάποτε να ερχόταν η στιγμή που θα μπορούσε να επιστρέψει στην πατρίδα του. Η στιγμή όπου θα μπορούσε να ζήσει στη Φλωρεντία με ηρεμία, δίπλα στα βιβλία του. Να πίνει το χειμώνα παρέα με τους φίλους του και το φθινόπωρο να κυνηγά μαζί τους. Να τρέχει πίσω από τα κορίτσια την άνοιξη και, τέλος, το καλοκαίρι να επιβλέπει το θερισμό στα κτήματά του. Όμως δυστυχώς αυτή η στιγμή δεν είχε φτάσει ακόμα.

Βαθιά μέσα στην καρδιά του ήξερε πως οι Ναΐτες κι όλο το κακό που αντιπροσώπευαν δεν είχαν εξοντωθεί. Απέναντι σ' εκείνους ήταν σαν να μαχόταν με θηρίο χειρότερο κι απ' τη Λερναία Ύδρα. Αλλά ακόμα κι εκείνο το τέρας –που χρειάστηκε ολόκληρος Ηρακλής για να το θανατώσει– δεν ήταν αθάνατο.

«Έτζιο!»

Η τραχιά φωνή του θείου του κατάφερε να τον βγάλει από τους συνειρμούς όπου είχε παγιδευτεί. Έπρεπε να συνέλθει και να σκεφτεί καθαρά, αλλά μια φωτιά λυσομανούσε στο μυαλό του. Επανέλαβε σαν προστατευτικό ξόρκι από μέσα του το όνομά του: *Είμαι ο Έτζιο Οντιτόρε ντα Φιρέντσε. Είμαι δυνατός και αυθεντία στις τέχνες των Ασασίνων.*

Έφερε για άλλη μια φορά στο νου του όσα είχαν συμβεί. Δεν ήταν σίγουρος αν είχε ονειρευτεί ή όχι. Οι διδαχές και οι αποκαλύψεις εκείνης της παράξενης θεάς στην κρύπτη, είχαν κλονίσει συθέμελα την πίστη και τις πεποιθήσεις του. Ήταν λες κι ο ίδιος ο χρόνος είχε αναποδογυρίσει. Μισόκλεισε ξανά τα μάτια απέναντι στο σκληρό φως του ήλιου που έλουζε την Καπέλα Σιξτίνα, το παρεκκλήσι όπου είχε αφήσει τον μοχθηρό Αλέξανδρο τον Έκτο, *μάλλον* ετοιμοθάνατο. Οι σύντροφοί του Ασασίνοι συγκεντρώθηκαν γύρω του. Τα πρόσωπά τους ήταν παγωμένα, με μια σκοτεινή έκφραση αποφασιστικότητας ζωγραφισμένη πάνω τους.

Η αμφιβολία συνέχισε να τον βασανίζει: *μήπως έπρεπε να είχε σκοτώσει τον Ροντρίγκο ώστε να είναι σίγουρος για το χαμό του;* Είχε επιλέξει να μην το κάνει· ο εχθρός του είχε αποφασίσει να βάλει ο ίδιος τέλος στη ζωή του εφόσον απέτυχε στον τελικό του στόχο.

Όμως εκείνη η ξεκάθαρη φωνή εξακολουθούσε να καμπανίζει στο μυαλό του Έτζιο.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό: μια δύναμη που τον μέρδευε, έμοιαζε να τον τραβά πάλι πίσω στο παρεκκλήσι. Ένιωθε πως κάτι είχε μείνει μισοτελειωμένο εκεί κάτω.

Όχι ο Ροντρίγκο. Όχι μόνο ο Ροντρίγκο, που τώρα είχε σκοπό να τον αποτελειώσει. Ήταν κάτι άλλο.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε ο Μάριο.

«Πρέπει να γυρίσω πίσω», απάντησε ο Έτζιο, καταλαβαίνοντας –και νιώθοντας το στομάχι του να ανακατεύεται– πως

το παιχνίδι δεν είχε τελειώσει και πως το Μήλο δεν έπρεπε ακόμα να φύγει από τα χέρια του. Την ίδια στιγμή που το συνειδητοποίησε αυτό, ένιωσε να τον πιέζει η ανάγκη να δράσει επιτόπου. Έκανε πέρα τα χέρια του θείου του, που προσπαθούσε να τον ηρεμήσει, και βιάστηκε να τρυπώσει πάλι μέσα στο ημίφως. Ο Μάριο έδωσε εντολή στους υπόλοιπους να μείνουν εκεί που ήταν και να προσέχουν την είσοδο· έπειτα τον ακολούθησε.

Ο Έτζιο έφτασε γρήγορα στο σημείο όπου είχε αφήσει τον ετοιμοθάνατο Ροντρίγκο Βοργιά, όμως αυτός είχε εξαφανιστεί! Μια πλούσια διακοσμημένη παπική κάπα από δαμασκηνό ύφασμα είχε απομείνει κουβάρι στο πάτωμα. Ήταν πιτσαλισμένη από αίμα, όμως αυτός που τη φορούσε είχε γίνει άφαντος. Για άλλη μια φορά, εκείνο το παγωμένο χέρι έσφιξε την καρδιά του Έτζιο σαν να ήθελε να τη λιώσει.

Η σχεδόν αόρατη πόρτα που οδηγούσε μέσα στην κρύπτη ήταν σφραγισμένη, όμως καθώς ο Έτζιο πλησίασε στο σημείο όπου θυμόταν πως υπήρχε, εκείνη άνοιξε απαλά στο άγγιγμά του. Στράφηκε προς τη μεριά του θείου του και ξαφνιάστηκε από την έκφραση φόβου που είδε στο πρόσωπό του.

«Τι είναι εκεί μέσα;» ρώτησε ο θείος του, παλεύοντας να κρατήσει τη φωνή του σταθερή.

«Το Μυστήριο», απάντησε ο Έτζιο.

Αφήνοντας τον Μάριο στο κατώφλι, διέσχισε το αμυδρά φωτισμένο πέραςμα, ελπίζοντας πως δεν ήταν αργά και πως η Μινέρβα θα το είχε προβλέψει όλο αυτό και θα είχε δείξει έλεος για την ανοησία του. Σίγουρα δεν θα είχε επιτραπεί στον Ροντρίγκο να μπει εκεί μέσα. Παρ' όλα αυτά, ο Έτζιο είχε έτοιμη την Κρυφή Λεπίδα που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του.

Μέσα στην κρύπτη, ορθώνονταν οι τεράστιες *ανθρώπινες* και ταυτόχρονα *υπεράνθρωπες* φιγούρες που τη διακοσμούσαν –άραγε ήταν αγάλματα;– ενώ μία κρατούσε το Σκήπτρο.

Ήταν ένα από τα Κομμάτια της Εδέμ.

Το Σκήπτρο ήταν προφανώς σφηνωμένο στη φιγούρα που το κρατούσε και, καθώς ο Έτζιο προσπάθησε να το βγάλει, η φιγούρα φάνηκε να σφίγγει τη λαβή της και να λάμπει. Το ίδιο και οι ρουνικές επιγραφές στα τοιχώματα της κρύπτης.

Ο Έτζιο θυμήθηκε πως κανένα ανθρώπινο χέρι δεν έπρεπε να αγγίξει απροστάτευτο το Μήλο. Οι φιγούρες περιστράφηκαν στον άξονά τους και βυθίστηκαν στο έδαφος, αφήνοντας την κρύπτη άδεια πέρα από τη μεγάλη σαρκοφάγο και τα αγάλματα που την κύκλωναν.

Ο Έτζιο έκανε ένα βήμα πίσω κι έριξε γύρω του μια βιαστική ματιά γεμάτος δισταγμό. Ήξερε πως ήταν η τελευταία φορά που έβλεπε τούτο το μέρος. Τι περίμενε; Ήλπιζε μήπως να υλοποιηθεί ξανά η Μινέρβα; Όμως του είχε πει όλα όσα έπρεπε να ειπωθούν ή, τουλάχιστον, όλα όσα ήταν ασφαλές για εκείνον να γνωρίζει. Και προφανώς, του εμπιστευόταν και το Μήλο. Σε συνδυασμό με αυτό το αντικείμενο, τα υπόλοιπα Κομμάτια της Εδέμ μπορούσαν να χαρίσουν στον Ροντρίγκο την εξουσία που λαχταρούσε. Ο Έτζιο, με τη σοφία που του χάριζαν τα χρόνια του, κατάλαβε πως ενωμένες τέτοιες δυνάμεις, ήταν πολύ επικίνδυνες στα χέρια του Ανθρώπου.

«Όλα εντάξει;» έφτασε από το βάθος η φωνή του Μάριο, εξακολουθώντας να ακούγεται ασυνήθιστα νευρική.

«Όλα εντάξει», απάντησε ο Έτζιο και βγήκε πάλι έξω στο φως με μια περίεργη διστακτικότητα.

Όταν είδε ξανά το θείο του, ο Έτζιο του έδειξε βουβός το Μήλο.

«Και το Σκήπτρο;»

Ο Έτζιο κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Καλύτερα στα σπλάχνα της γης, παρά στα χέρια του Ανθρώπου», είπε ο Μάριο καταλαβαίνοντας αμέσως. «Όμως δεν χρειάζεται εμένα για να σου το πω αυτό. Πάμε. Δεν πρέπει να μείνουμε άλλο εδώ».

«Γιατί τόση βιασύνη;»

«Θέλει ρώτημα; Πιστεύεις πως ο Ροντρίγκο θα κάτσει στ' αυγά του και θα μας αφήσει ωραία και καλά να φύγουμε από δω;»

«Μα τον άφησα ετοιμοθάνατο».

«Άλλο νεκρός κι άλλο ετοιμοθάνατος, έτσι δεν είναι; Πάμε!» του είπε.

Πήραν το δρόμο της εξόδου όσο πιο γρήγορα μπορούσαν καθώς ένας κρύος άνεμος έμοιαζε να τους ακολουθεί.

«ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ;» ρώτησε ο Έτζιο τον Μάριο καθώς πλησίαζαν πάλι στην Καπέλα Σιζτίνα και ενώ το μυαλό του συνέχιζε να περιστρέφεται γύρω από τις πρόσφατες εμπειρίες του. Η ομάδα των Ασασίνων είχε εξαφανιστεί.

«Τους είπα να φύγουν. Η Πάολα επέστρεψε στη Φλωρεντία· η Θεοδώρα και ο Αντόνιο στη Βενετία. Πρέπει να είμαστε σε επαγρύπνηση, σε ολόκληρη την Ιταλία. Οι Ναΐτες μπορεί να έπαθαν ζημιά αλλά δεν αφανίστηκαν. Θα ανασυνταχθούν αν η Αδελφότητα των Ασασίνων δεν είναι σε επιφυλακή. Σε αιώνια επιφυλακή. Οι υπόλοιποι της ομάδας έχουν φύγει πριν από εμάς για το αρχηγείο μας στο Μοντεριτζιόνι. Θα μας περιμένουν εκεί».

«Μα πρόσεχαν τα νώτα μας».

«Ναι, όμως η δουλειά τους εδώ τελείωσε πια. Έτζιο, δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Όλοι το ξέρουμε αυτό». Το πρόσωπο του Μάριο ήταν σοβαρό.

«Έπρεπε να είχα βεβαιωθεί πως ο Ροντρίγκο Βοργίας ήταν νεκρός».

«Σε τραυμάτισε στη μάχη;»

«Όχι, με προστάτησε η αρματωσιά μου».

Ο Μάριο χτύπησε απαλά τον ανιψιό του στην πλάτη. «Μίλησα βιαστικά προηγουμένως. Νομίζω πως έκανες καλά που δεν σκότωσες άσκοπα. Εγώ πάντα πρώτος διακήρυττα τη μετριοπάθεια. Εσύ απλώς θεώρησες πως δεν είχε νόημα να τον σκοτώσεις εφόσον είχε βάλει ο ίδιος τέλος στη ζωή του. Ποιος ξέρει; Ίσως υποκρινόταν ή μπορεί να μην κατάφερε να πάρει θανατηφόρα δόση από το δηλητήριό του. Όποιο από τα δύο κι αν ισχύει, εμείς πρέπει να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση όπως έχει διαμορφωθεί, χωρίς να χάνουμε ενέργεια και χρόνο αναλογιζόμενοι τι θα μπορούσε να είχε γίνει. Παραμένει το γεγονός πως σε στείλαμε –έναν άντρα μόνο– ενάντια σε έναν ολόκληρο στρατό Ναϊτών, κι εσύ κατάφερες περισσότερα απ' όσα σου αναλογούσαν. Είμαι ακόμα ο γερο-θείος σου και γι' αυτό ανησυχώ για σένα. Πάμε, λοιπόν. Πρέπει να φύγουμε από δω, Έτζιο. Έχουμε δουλειά να κάνουμε, και το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε τώρα είναι να καθυστερήσουμε με τους φρουρούς του Βοργιά».

«Θείε, δεν θα πιστέψεις αν σου πω τι είδα εκεί κάτω».

«Άσ' τα αυτά. Προς το παρόν κοίτα μονάχα την ασφάλειά σου κι έπειτα θα κάτσουμε με την ησυχία μας να μου τα πεις. Λοιπόν, έχω κανονίσει να μας περιμένουν άλογα λίγο πιο πέρα από τον Άγιο Πέτρο, έξω από το Βατικανό. Αν φτάσουμε ως εκεί, θα έχουμε διασφαλίσει τη φυγή μας από δω».

«Είμαι σίγουρος πάντως πως οι άνθρωποι του Βοργιά θα προσπαθήσουν να μας σταματήσουν».

Στο πρόσωπο του Μάριο άστραψε ένα πλατύ χαμόγελο. «Φυσικά και θα το κάνουν' αλλά εγώ από την πλευρά μου είμαι σίγουρος πως θα θρηνήσουν το χαμό πολλών δικών τους σήμερα!»

Μόλις έφτασαν πάλι πίσω στο παρεκκλήσι, ο Έτζιο και ο θείος του ξαφνιαστήκαν καθώς ήρθαν αντιμέτωποι με μια

ομάδα ιερέων που είχαν γυρίσει για να τελειώσουν τη λειτουργία την οποία είχε διακόψει η μάχη ανάμεσα στον Έτζιο και τον Πάπα.

Οι ιερείς τους αντιμετώπισαν με οργή. Τους περικύκλωσαν βάζοντας τις φωνές: «Κε κόζα φάτε κοί;»⁵ «Βεβηλώνετε την ιερότητα του Άγιου τούτου Μέρους!» Και: «Ασασίνι! Ο Θεός θα σας τιμωρήσει για τα εγκλήματά σας!»

Καθώς ο Μάριο και ο Έτζιο άνοιγαν δρόμο σπρώχνοντας το θυμωμένο πλήθος των παπάδων, οι καμπάνες του Αγίου Πέτρου άρχισαν να σημαίνουν συναγεμμό.

«Καταδικάζετε όλα όσα δεν καταλαβαίνετε», είπε ο Έτζιο σε έναν ιερέα που προσπάθησε να τους εμποδίσει να φύγουν. Ο Έτζιο ένοιωσε απέχθεια αγγίζοντας το μαλθακό σώμα του άντρα. Τον έσπρωξε στην άκρη όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

«Πρέπει να φύγουμε, Έτζιο», είπε βιαστικά ο Μάριο. «Τώρα!»

«Είναι η φωνή του Διαβόλου», καμπάνισε η φωνή ενός άλλου παπά.

«Αποστρέψτε το πρόσωπό σας απ' αυτούς», είπε κάποιος άλλος.

Ο Έτζιο και ο Μάριο άνοιξαν δρόμο μέσα από τον όχλο, βγαίνοντας στο προαύλιο της εκκλησίας. Εκεί αντίκρισαν μια θάλασσα από κόκκινα άμφια. Ήταν λες κι είχαν συγκεντρωθεί εκεί όλοι οι καρδινάλιοι, μπερδεμένοι ακόμα και κάτω από την επιρροή του Πάπα Αλέξανδρου του Έκτου, του Ροντρίγκο Βοργιά, αρχηγού της Οργάνωσης των Ναϊτών.

«Αδελφοί, δεν μαχόμαστε ενάντια σε σάρκα και αίμα», έλεγαν σαν να έψελναν οι καρδινάλιοι, «αλλά ενάντια σε πεποιθήσεις· ενάντια σε δυνάμεις, ενάντια στους άρχοντες του σκότους τούτου του κόσμου. Ενάντια στην πνευματική κακία

⁵ Ιταλικά στο κείμενο (βλ. Γλωσσάρι στο τέλος του βιβλίου)

των ισχυρών. Γι' αυτό ενδυθείτε την αρματωσιά του Θεού. Κρατήστε την ασπίδα της Πίστης και θα μπορέσετε να απωθήσετε τα φλεγόμενα βέλη των υπηρετών του Σατανά».

«Μα τι τους συμβαίνει;» ρώτησε ο Έτζιο.

«Είναι απλώς μπερδεμένοι και αναζητούν καθοδήγηση», απάντησε ο Μάριο σκυθρωπά. «Πάμε. Πρέπει να φύγουμε πριν αντιληφθούν την παρουσία μας οι φρουροί του Βοργιά». Έριξε μια ματιά πίσω, προς το Βατικανό. Πανοπλίες έλαμπαν κάτω από το φως του ήλιου.

«Πολύ αργά. Έρχονται. Κάνε γρήγορα!»

ΤΑ ΦΑΡΔΙΑ ΑΜΦΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΩΝ σχημάτιζαν μια κόκκινη θάλασσα που διαχωρίστηκε καθώς οι τέσσερις φρουροί του Βοργία κινήθηκαν σπρώχνοντας και κυνηγώντας τον Έτζιο και τον Μάριο. Πανικός κατέλαβε το πλήθος καθώς οι καρδινάλιοι άρχισαν να φωνάζουν τρομαγμένοι και τελικά ο Έτζιο με τον Μάριο βρέθηκαν στη μέση μιας ανθρώπινης αρένας. Είτε επειδή δεν ήξεραν πού να πάνε είτε επειδή το θάρρος τους τονώθηκε ασυνείδητα με τον ερχομό των βαριά οπλισμένων φρουρών που οι θώρακές τους έλαμπαν κάτω από τον ήλιο, οι καρδινάλιοι σχημάτισαν αυθόρμητα ένα φράγμα. Οι τέσσερις φρουροί του Βοργία ξεθηκάρωσαν τα σπαθιά τους και μπήκαν μέσα στον κύκλο έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τον Έτζιο και τον Μάριο που τους μιμήθηκαν, τραβώντας τα δικά τους σπαθιά.

«Ρίξτε κάτω τα όπλα σας, Ασασίνοι, και παραδοθείτε. Είστε περικυκλωμένοι και είμαστε περισσότεροι!» φώναξε ο επικεφαλής των στρατιωτών, κάνοντας ένα βήμα μπροστά.

Πριν προλάβει να αρθρώσει άλλη λέξη, ο Έτζιο είχε τινάχτει από τη θέση του, νιώθοντας την ικμάδα να επιστρέφει στα κουρασμένα μέλη του. Ο επικεφαλής των στρατιωτών

δεν είχε χρόνο να αντιδράσει. Δεν περίμενε να είναι ο αντίπαλός του τόσο τολμηρός ενώ βρισκόταν ξεκάθαρα σε τόσο μειονεκτική θέση. Το χέρι του Έτζιο που κράδαινε το σπαθί διέγραψε έναν θολό κύκλο και η λεπίδα σφύριξε σχίζοντας τον αέρα. Ο φρουρός προσπάθησε μάταια να αποκρούσει το χτύπημα, όμως η κίνηση του Έτζιο ήταν αστραπιαία. Το σπαθί του Ασασίνου έπληξε με αλάθητη ακρίβεια τον εκτεθειμένο λαιμό του φρουρού κι ένα σιντριβάνι αίμα ξεπήδησε από την κομμένη σάρκα. Οι άλλοι τρεις φρουροί πάγωσαν κι έμειναν να κοιτάζουν σαν αποχαυνωμένοι έναν τόσο επικίνδυνο εχθρό, έχοντας εκπλαγεί από τη γρηγοράδα του Ασασίνου. Ήταν μια καθυστέρηση που θα τους στοίχιζε τη ζωή. Το σπαθί του Έτζιο δεν είχε καν ολοκληρώσει την τροχιά του, όταν σήκωσε το αριστερό του χέρι και με ένα κλικ τίναξε μέσα από το μανίκι του την Κρυφή Λεπίδα. Την κάρφωσε στο μέτωπο του δεύτερου φρουρού, ανάμεσα στα μάτια, πριν καν εκείνος προλάβει να σαλέψει για να προστατευτεί.

Την ίδια στιγμή, ο Μάριο, απαρατήρητος, είχε κάνει δύο βήματα προς το πλάι, κλείνοντας τη γωνία της επίθεσης ενάντια στους φρουρούς. Η προσοχή τους ήταν ακόμα ολοκληρωτικά στραμμένη στην τρομερή εκδήλωση βίας που ξεδιπλωνόταν μπροστά τους. Κάνοντας δύο ακόμα βήματα, πλησίασε κι έχωσε με δύναμη το σπαθί του κάτω από τον μεταλλικό θώρακα του κοντινότερου φρουρού. Η αιχμή σούβλισε φριχτά τον κορμό του άντρα με κλίση προς τα πάνω. Το πρόσωπο του φρουρού συσπάστηκε για λίγο από σαστιμάρα κι αγωνία. Τώρα είχε μείνει μόνο ένας. Με τον τρόμο ζωγραφισμένο στα μάτια, ο άντρας στράφηκε προς τα πίσω θέλοντας ίσως να ξεφύγει, όμως ήταν πολύ αργά. Το σπαθί του Έτζιο τον χτύπησε στο δεξί πλευρό, ενώ το σπαθί του Μάριο του έσχισε το μηρό. Ο άντρας έπεσε στα γόνατα βγάζοντας ένα μουγκρητό κι ο Μάριο τον έριξε στο έδαφος με μια γερή κλοτσιά.

Οι δύο Ασασίνοι κοίταξαν γύρω τους, ενώ το αίμα των φρουρών έβαφε το πλακόστρωτο, ποτίζοντας το στρίψωμα από τα άλικά άμφια των καρδινάλιων.

«Πάμε πριν μας προφτάσουν κι άλλοι φρουροί του Βοργία».

Κούνησαν απειλητικά τα ξίφη τους προς τους τρομοκρατημένους καρδινάλιους, οι οποίοι απομακρύνθηκαν γρήγορα από τους Ασασίνους. Με αυτό τον τρόπο σχηματίστηκε ένα μονοπάτι που οδηγούσε έξω από το Βατικανό. Την ίδια στιγμή, ακούστηκαν οπλές αλόγων που πλησίαζαν. Δίχως αμφιβολία κι άλλοι φρουροί.

Οι δυο τους άνοιξαν με τη βία δρόμο, με κατεύθυνση τα νοτιοανατολικά, τρέχοντας όσο γρηγορότερα μπορούσαν κατά μήκος της μεγάλης πλατείας. Έπρεπε να φύγουν μακριά από το Βατικανό για να πάνε προς τον Τίβερη. Τα άλογα που είχε κανονίσει για την απόδρασή τους ο Μάριο, ήταν δεμένα ακριβώς έξω από τα όρια της Αγίας Έδρας. Ωστόσο, για να γίνει αυτό, πρώτα έπρεπε να ξεφύγουν από τους έφιππους παπικούς φρουρούς που πλησίαζαν γρήγορα. Οι οπλές των αλόγων αντηχούσαν πια σαν κεραυνοί πάνω στο πλακόστρωτο της πλατείας. Χρησιμοποιώντας τις σπάθες που είχαν στις ζώνες τους, ο Έτζιο και ο Μάριο κατάφεραν να αποκρούσουν τις αλαβάρδες που έστρεψαν εναντίον τους οι φρουροί.

Ο Μάριο χτύπησε ένα φρουρό καθώς εκείνος ετοιμαζόταν να καρφώσει με το δόρυ του τον Έτζιο στην πλάτη.

«Όχι κι άσχημα για παππούλης!» φώναξε με ευγνωμοσύνη ο Έτζιο.

«Περιμένω να μου ανταποδώσεις τη χάρη», απάντησε ο θεός του. «Και δεν είμαι και τόσο μεγαλύτερός σου!»

«Μην ανησυχείς, δεν έχω ξεχάσει όλα όσα μου έμαθες».

«Το ελπίζω. Πρόσεχε!» Τελευταία στιγμή, ο Έτζιο στριφογύρισε θερίζοντας τα πόδια του αλόγου που ίππευε ένας

ακόμα φρουρός. Κάλπαζε καταπάνω του, κραδαίνοντας έναν σιδερένιο κεφαλοθραύστη που σκόρπιζε όλεθρο.

«Μπουόνα κουέστα!» φώναξε ο Μάριο. «Καλό!»

Ο Έτζιο πήδησε στο πλάι, αποφεύγοντας άλλους δύο από τους διώκτες τους και κατάφερε να τους ρίξει από τη σέλα καθώς εκείνοι τον προσπερνούσαν, παρασυρμένοι από την ίδια τους την ορμή. Ο Μάριο πάλι, καθώς ήταν γηραιότερος και βαρύτερος, προτίμησε να μείνει στη θέση του και να χτυπήσει τους εχθρούς του πριν βγει από το δρόμο τους. Μόλις σιγούρεψαν το μικρό εκείνο κομμάτι της φαρδιάς πλατείας που απλωνόταν μπροστά από τον γιγάντιο καθεδρικό ναό του Αγίου Πέτρου, σκαρφάλωσαν γρήγορα αναζητώντας την ασφάλεια που τους πρόσφεραν οι στέγες. Αναρριχήθηκαν στους ετοιμόρροπους τοίχους σπιτιών, επιδέξιοι σαν σαύρες, κι άρχισαν να τρέχουν πάνω στις στέγες, πηδώντας τα κενά ανάμεσα στους δρόμους που θύμιζαν φαράγγια. Δεν ήταν πάντα εύκολο αυτό και κάποια στιγμή μάλιστα ο Μάριο παραλίγο να μην τα καταφέρει. Προσπάθησε απεγνωσμένα να αρπαχτεί από ένα λούκι καθώς άρχισε να γλιστρά. Αγκομαχώντας, ο Έτζιο γύρισε τρέχοντας πίσω για να τον συγκρατήσει. Το κατάφερε τη στιγμή ακριβώς που ένα βέλος πέρασε ξυστά και χάθηκε σφυρίζοντας στον ουρανό. Το είχε εκτοξεύσει ένας από τους φρουρούς κάτω στους δρόμους, που τους καταδίωκαν.

Οι δύο Ασασίνοι κινούνταν πολύ γρηγορότερα από τους φρουρούς. Εκείνοι δυσκολεύονταν εξαιτίας της βαριάς τους εξάρτυσης, ενώ επιπλέον δεν διέθεταν τις εκπληκτικές δεξιότητες των Ασασίνων. Μάταια οι διώκτες τους προσπάθησαν να τους ακολουθήσουν από κάτω, από τα σοκάκια, και τελικά έμειναν πίσω.

Η εναέρια πορεία του Μάριο και του Έτζιο κατέληξε σε μια στέγη, πάνω από μια μικρή πλατεία στα όρια της συνοικίας

Τραστέβερε. Εκεί τους περίμεναν δύο μεγάλα καφετιά άλογα που έδειχναν ανθεκτικά. Ήταν σελωμένα κι έτοιμα, δεμένα μπροστά από ένα φτηνιάρικο πανδοχείο. Η ταλαιπωρημένη ταμπέλα του διαλαλούσε πως επρόκειτο για την *Κοιμισμένη Αλεπού*, ενώ τα άλογα τα πρόσεχε ένας αλλήθωρος καμπούρης με μουστάκι που θύμιζε θάμνο.

«Τζιάνι!» του σφύριξε ο Μάριο.

Ο άντρας κοίταξε ψηλά και αμέσως έλυσε τα χαλινάρια των αλόγων που ήταν δεμένα σε έναν σιδερένιο κρίκο στον τοίχο του πανδοχείου. Ο Μάριο πήδησε αμέσως κάτω, προσγειώθηκε σκυφτός κι έτρεξε να σαλτάρει στη σέλα του κοντινότερου και πιο μεγαλόσωμου από τα δύο άλογα. Εκείνο χλιμίντρισε και τριπόδισε, φανερώνοντας νευρική ανυπομονησία.

«Σσστ, *Καμπιόνε*», είπε ο Μάριο στο ζώο κι έπειτα κοιτώντας ψηλά προς το παραπέτο όπου στεκόταν ακόμα ο Έτζιο, φώναξε: «Άντε, έλα! Τι περιμένεις;»

«Μια στιγμή, *τζίο*», είπε ο Έτζιο στρέφοντας προς τα πίσω. Δύο φρουροί του Βοργία είχαν καταφέρει να αναρριχηθούν πάνω στη στέγη και τώρα στέκονταν απέναντί του κραδαίνοντας ο καθένας τους –προς μεγάλη του έκπληξη– ένα είδος πιστολιού που δεν είχε ξαναδεί. *Πού στο διάολο τα είχαν βρει αυτά;* αναρωτήθηκε. Ωστόσο δεν ήταν κατάλληλη στιγμή για ερωτήσεις. Σαν αστραπή, πήδησε στριφογυρνώντας σαν σβούρα ανάμεσά τους, λευτερώνοντας ταυτόχρονα την Κρυφή Λεπίδα που είχε στον καρπό του. Πριν οι διώκτες του προλάβουν να πυροβολήσουν, χάραξε με θανάσιμη ακρίβεια την καρωτίδα και των δυο τους.

«Εντυπωσιακό», είπε ο Μάριο, συγκρατώντας το ανυπόμονο άλογό του. «Τώρα, κουνήσου! *Κόζα ντιάβολο ασπέτι;*»

Ο Έτζιο εκτινάχτηκε από τη σκεπή και προσγειώθηκε κοντά στο δεύτερο άλογο, που το κρατούσε γερά ο καμπούρης. Έπειτα, αναπηδώντας, βρέθηκε στη σέλα του αλόγου.

Το ζώο οπισθοχώρησε κάτω από το βάρος του Έτζιο ανυπόμονα, όμως εκείνος πήρε αμέσως τον έλεγχο και το έστρεψε ώστε να ακολουθήσει το θείο του, που ήδη κάλπαζε προς τον Τίβερη. Την ίδια στιγμή, ο Τζιάνι εξαφανιζόταν μέσα στο πανδοχείο, ενώ ένα απόσπασμα του ιππικού του Βοργιά έστριβε από τη γωνία μπαίνοντας στην πλατεία. Χώνοντας τις φτέρνες στα πλευρά του αλόγου, ο Έτζιο κάλπασε στο κατόπι του θείου του, διασχίζοντας με ταχύτητα αστραπής τους ρημαγμένους δρόμους της Ρώμης προς τον βρόμικο, αργοκίνητο ποταμό. Πίσω, μπορούσαν να ακούσουν τους έφιππους φρουρούς του Βοργιά να τους βρίζουν, όμως διασχίζοντας το λαβύρινθο των αρχαίων δρόμων, τους άφησαν σιγά-σιγά πίσω τους.

Αφού έφτασαν στο Νησί του Τίβερη, πέρασαν τον ποταμό από μια ετοιμόρροπη γέφυρα που έτρεμε κάτω από τις οπλές των αλόγων τους κι έπειτα γύρισαν πάλι πίσω προς τα βόρεια ώστε να φτάσουν στη δημοσιά που έβγαζε έξω από τούτη την άθλια μικρή πόλη που κάποτε υπήρξε πρωτεύουσα ολόκληρου του πολιτισμένου κόσμου. Δεν σταμάτησαν παρά μόνο σαν βρέθηκαν βαθιά στην ύπαιθρο και σιγουρεύτηκαν πως οι διώκτες τους δεν μπορούσαν να τους φτάσουν.

Έκαναν μια στάση για να πάρουν ανάσα κοντά στον οικισμό του Σετεμπάνι, στη σκιά μιας γιγάντιας φτελιάς, δίπλα στον σκονισμένο δρόμο που ακολουθούσε το ποτάμι.

«Παραλίγο, θείε».

Ο ηλικιωμένος άντρας ανασήκωσε τους ώμους και χαμογέλασε κάπως πονεμένα. Από ένα σάκο στη σέλα του, ο Μάριο έβγαλε ένα πέτσινο φλασκι γεμάτο με δυνατό κόκκινο κρασί. Το πρόσφερε στον ανιψιό του.

«Πιες», είπε, βρίσκοντας αργά την ανάσα του. «Θα σου κάνει καλό».

Ο Έτζιο ήπια κι έκανε μια γκριμάτσα. «Πού το βρήκες αυτό;»

«Ήταν το καλύτερο που διέθετε η *Κοιμισμένη Αλεπού*», είπε ο Μάριο χαμογελώντας πλατιά. «Όμως όταν φτάσουμε στο Μοντεριτζιόνι θα έχεις καλύτερο.»

Ο Έτζιο χαμογέλασε δίνοντας πίσω το φλασκι στο θείο του, όμως το χαμόγελό του έσβησε και τη θέση του πήρε ένα προβληματισμένο ύφος.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Μάριο πιο απαλά αυτή τη φορά.

Ο Έτζιο έβγαλε προσεκτικά το Μήλο μέσα από το σάκο όπου το είχε βάλει. «Αυτό. Τι πρέπει να κάνω μ' αυτό;»

Ο Μάριο πήρε αμέσως το σοβαρό του ύφος. «Είναι βαριά ευθύνη. Όμως είναι δική σου ευθύνη.»

«Πώς να κουβαλήσω τέτοιο βάρος;»

«Τι σου λέει η καρδιά σου;»

«Η καρδιά μου μου λέει να το ξεφορτωθώ. Όμως η λογική μου...»

«Εκείνες... οι δυνάμεις, ή ό,τι άλλο ήταν, που συνάντησες στην κρύπτη το εμπιστεύτηκαν σ' εσένα», είπε ο Μάριο μελαγχολικά. «Δεν νομίζω να το έδιναν πίσω στους θνητούς, αν δεν υπήρχε κάποιος λόγος.»

«Είναι όμως πολύ επικίνδυνο. Αν πέσει σε λάθος χέρια...»

Ο Έτζιο κοίταξε με σκοτεινό βλέμμα προς τον αργοκίνητο ποταμό που κυλούσε παραδίπλα. Ο Μάριο τον παρατηρούσε περιμένοντας.

Ο Έτζιο σήκωσε το Μήλο με το γαντοφορεμένο χέρι του. Όμως και πάλι δίστασε. Ήξερε πως δεν μπορούσε να πετάξει έναν τέτοιο θησαυρό και επιπλέον το επιχείρημα του θείου του ήταν λογικό. Σίγουρα η Μινέρβα κάποιο λόγο θα είχε που του επέτρεψε να πάρει πίσω το Μήλο.

«Εσύ και μόνο εσύ πρέπει να αποφασίσεις», είπε ο Μάριο. «Όμως αν νιώθεις δυστυχισμένος αυτή τη στιγμή έχοντάς το

στην κατοχή σου, μπορείς να το δώσεις σε μένα για να σ' το φυλάξω. Και μπορείς να το πάρεις αργότερα, όταν το μυαλό σου θα έχει καθαρίσει».

Ο Έτζιο εξακολούθησε να διστάζει, όμως εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ο απόμακρος ήχος από σπλές που βροντοχτυπούσαν στο έδαφος και αλυχτίσματα σκυλιών.

«Εκείνοι οι μπάσταρδοι φαίνεται ότι δεν τα παρατάνε εύκολα», είπε ο Μάριο σφίγγοντας τα δόντια. «Έλα, δώσ' το σε μένα».

Ο Έτζιο αναστέναξε κι έβαλε το Μήλο μέσα στον δερμάτινο σάκο του. Τον πέταξε στον Μάριο, κι αυτός το έχωσε γρήγορα στο σάκο της σέλας του.

«Και τώρα», είπε ο θείος του, «είμαστε αναγκασμένοι να βάλουμε τα άλογα να κολυμπήσουν ως την αντίπερα όχθη. Είναι ο μόνος τρόπος για να χάσουν τη μυρωδιά μας τα καταραμένα τα σκυλιά τους. Κι αν πάλι είναι αρκετά έξυπνοι ώστε να περάσουν κι εκείνοι τον Τίβερη, θα μπορέσουμε να τους ξεφύγουμε στα δάση απέναντι. Πάμε. Θέλω να είμαι πίσω στο Μοντεριτζιόνι τέτοια ώρα αύριο».

«Βλέπεις να καλπάζουμε για πολύ;»

Ο Μάριο έχωσε τις φτέρνες του στα πλευρά του αλόγου του και το ζώο οπισθοχώρησε, βγάζοντας αφρούς από τις γωνίες του στόματός του.

«Ναι», είπε. «Γιατί από δω και πέρα δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε μονάχα τον Ροντρίγκο. Τώρα μας κυνηγάνε ο γιος και η κόρη του επίσης· ο Καίσαρας και η Λουκρητία».

«Οι οποίοι είναι...;»

«Πιθανόν οι πιο επικίνδυνοι άνθρωποι που θα μπορούσες να συναντήσεις».